

Κυριακή 21η Μαρτίου 2021

Κυριακή τῆς Ὁρθοδοξίας

(Ἰω. 1, 44 – 52).

«εὐρήκαμεν Ἰησοῦν» (Ἰω. 1, 1).

Γιορτάζουμε σήμερα τὴν Ἁγία μας Ὁρθοδοξία. Σήμερα δὲν γιορτάζουμε μία ὁμολογία τοῦ χριστιανισμοῦ. Ἡ Ὁρθοδοξία δὲν εἶναι μία ἀπὸ τὶς χριστιανικὲς ὁμολογίες. Σήμερα γιορτάζουμε τὸν ἴδιο τὸ χριστιανισμό στὴν ὀλοκληρωμένη καὶ σωτηριώδη ὑπαρξή του. Ἡ Ὁρθοδοξία δὲν εἶναι μία ἀπόχρωση τοῦ χριστιανισμοῦ ἀνάμεσα σὲ τὶς ἄλλες. Εἶναι ὀλόκληρος ὁ χριστιανισμὸς σὲ τὸ σύνολό του, πρὶν διασπαστεῖ καὶ κατακομματιαστεῖ ἐξαιτίας τῶν

ἐγωισμῶν καί τῶν εὐτελῶν συμφερόντων. Ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι ἡ ἀληθινή πίστη στόν Ἰησοῦ Χριστό. Αὐτή ἡ πίστη δέν εἶναι γνώμη καί ἄποψη, δέν εἶναι θεωρία καί ἰδεολόγημα. Εἶναι σχέση, ζωή, ἐμπειρία καί βίωμα ἀδιάψευστο, τό ὁποῖο στηρίζεται στή γνωριμία τοῦ κάθε ἀνθρώπου μέ τόν Κύριο.

Αὐτό τό νόημα τῆς Ὁρθοδοξίας ἐπικεντρώνεται στή φράση τοῦ εὐαγγελικοῦ ἀναγνώσματος τῆς ἡμέρας: «εὐρήκαμεν Ἰησοῦν». Ὁ Φίλιππος φωνάζει στό φίλο του Ναθαναήλ αὐτά τά λόγια, γιά νά ἐκφράσει τήν ἐσωτερική του πληρότητα καί χαρά ἀπό τήν εὔρεση καί τή γνωριμία του μέ τό Χριστό. Μέ ἐνθουσιασμό φωνάζει τό «εὐρήκαμεν Ἰησοῦν», γιά νά γίνει ἡ δική του φωνή φωνή ὄλων τῶν πιστῶν, οἱ ὁποῖοι βρίσκουν τό πρόσωπο τοῦ Σωτήρα, βρίσκουν τό πρόσωπο πού θά τούς υἱοθετήσῃ καί θά τούς ἀγαπήσῃ τόσο ὅσο κανεῖς ἄλλος δέν μπορεῖ νά τό κάνει.

Τό «εὐρήκαμεν Ἰησοῦν» τοῦ Φιλίππου εἶναι ἡ πηγή τῆς σημερινῆς γιορτῆς ἀλλά καί τό ζητούμενο στή ζωή μας. Μέ τό «εὐρήκαμεν Ἰησοῦν» ξεκινάει μία σχέση μέ τόν ὁρατό Χριστό. Εἶναι μία γνωριμία μέ τό πρόσωπο τοῦ σαρκωμένου Θεοῦ, μία ζωντανή ἐπαφή μέ τόν Ἰησοῦ καί ὄχι μία ἰδέα γιά κάποια ἀόριστη, ἄπιαστη καί ἰδεατή θεότητα. Σήμερα ἐορτάζουμε τήν ἀναστήλωση τῶν εἰκόνων, ἐπειδή οἱ εἰκόνες εἶναι ἡ σωστή πίστη ἀποτυπωμένη μέ χρώματα. Στίς εἰκόνες ἀποτυπώνεται ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ γιά τόν ἄνθρωπο. Αὐτή ἡ ἀγάπη Τόν ἔκανε νά φορέσει τήν ἀνθρώπινη σάρκα, γιά νά καλύψει τή φύση μας μέ τήν ἄυλη φωτιά τῆς Θεότητας. Φόρεσε τή σάρκα μας καί τή θέωσε. Ἐνωσε τό ἄκτιστο μέ τό κτιστό καί γι' αὐτό μάς ἔδωσε τήν ἄδεια νά ζωγραφίζουμε τό ἄκτιστο. Ἐπειδή οἱ εἰκόνες εἶναι ἡ ὁρατή ἀποτύπωση τοῦ ἀκτίστου, γι' αὐτό κουβαλοῦν πάνω τους τή χάρη καί τή δύναμη

τοῦ Θεοῦ, ἐπιτελοῦν θαύματα καί διδάσκουν τόν Παράδεισο στή γῆ.

Παναηγυρίζουμε σήμερα γιά τό «εὐρήκαμεν Ἰησοῦν», διότι ἡ εὕρεση τοῦ Ἰησοῦ εἶναι ὁ μεγαλύτερος θρίαμβος καί ἡ μεγαλύτερη δικαίωση τοῦ ἀνθρώπου. Μέσα στήν εὐλογημένη Ἐδέμ οἱ πρωτόπλαστοι ἔχασαν τό Θεό. Μέσα στό ρημαγμένο ἀπό τήν ἁμαρτία κόσμο ἐμεῖς, οἱ ἀπόγονοι τῶν πρωτοπλάστων, ξαναβρίσκουμε Ἐκεῖνον πού Τόν ἔχασαν αὐτοί ἀπό τήν ἀμετανοησία τους. Ὅλη ἡ ζωή τοῦ ἀνθρώπου ὑπάρχει μόνο γιά νά βρεῖ τόν Ἰησοῦ. Ὑπάρχουμε γιά νά πορευόμαστε πρὸς τό Χριστό. Ὅταν ἡ ζωή μας ἔχει ἄλλες κατευθύνσεις, τότε ξοδεύεται ἄσκοπα. Ὁ χρόνος χωρίς Χριστό εἶναι χαμένος χρόνος. Ἡ ζωή χωρίς Χριστό εἶναι ἄσκοπη καί τραγική. Αὐτή τήν τραγικότητα τή βιώνουμε στήν ἐποχή μας κατά τρόπο σπαρακτικό. Οἱ ἄνθρωποι βιώνουμε σέ ἐπανάληψη τό δράμα τῆς Ἐδέμ. Μέσα στά πλούσια καί ἀμέτρητα ἀγαθά

τῆς προηγμένης ἐποχῆς μας χάσαμε τό Θεό. Τόν ἀντικαταστήσαμε μέ τόν καρπό τῆς ἁμαρτίας. Προσεγγίσαμε τό ἀπαγορευμένο ξύλο τῆς γνώσης τοῦ καλοῦ καί τοῦ κακοῦ καί διαλέξαμε τό κακό. Πήραμε, δηλαδή, τήν ἐλευθερία μας καί τή χρησιμοποιήσαμε μέ λάθος τρόπο. Τό πρόβλημα ,βεβαίως, δέν εἶναι ἡ ἀνυπακοή καί ἡ πτώση. Τό πρόβλημα εἶναι ἡ πεισματική ἀμετανοησία. Ὁ Κύριος μέσα ἀπό τήν Ἐκκλησία Του καί μέ ἀμέτρητους προσωπικούς τρόπους μᾶς ἀναζητάει. Φωνάζει στόν καθένα μας: «Ἀδάμ ποῦ εἶ;». «Ποῦ εἶσαι ἄνθρωπε;» μᾶς λέγει. «Ποῦ εἶσαι, καλό μου παιδί;» μᾶς φωνάζει. Ἐμεῖς τί τοῦ ἀπαντᾶμε; «τῆς φωνῆς σου ἤκουσα... καί ἐφοβήθην». Ἀκοῦμε τό Θεό καί Τόν φοβόμαστε. Ἀκοῦμε τό κήρυγμά Του καί τό ἀποστρεφόμαστε. Νιώθουμε τό ψάξιμό Του καί κρυβόμαστε. Βάζουμε ὡς προπέτασμα ἀνάμεσα σ' ἐμᾶς καί σ' Ἐκεῖνον τίς ὑποθέσεις μας, τήν ἐπιστήμη μας, τίς ἐπιδόσεις μας. Δέν καταλαβαίνουμε πώς ὅλ' αὐτά εἶναι τά φύλλα τῆς

συκῆς πού δέν μπορούν νά καλύψουν τή γύμνια μας.

Μέσα στήν Ὁρθοδοξία, ὅμως, ὑπάρχει ἡ μετάνοια. Μέσα στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία τό μυστήριο τῆς μετανοίας εἶναι ἓνα πανηγύρι. Ἡ ἐξομολόγηση εἶναι τό πιό χαρούμενο μυστήριο, διότι δέν εἶναι ἀπλῶς ἡ ἐπανεύρεση τοῦ Χριστοῦ, εἶναι κυρίως ἡ συμφιλίωση μαζί Του. «Εὐρήκαμεν Ἰησοῦν» φωνάζουμε σήμερα ὅλα τά στίφη τῶν ὀρθοδόξων σ' ὄλο τόν πλανήτη, γιά νά δείξουμε καί στούς ὑπόλοιπους ἀνθρώπους πώς τό Χριστό δέν μπορούμε νά Τόν χάσουμε ἐξαιτίας τῆς πτώσεως καί τῆς ἁμαρτίας. Καμία ἁμαρτία καί καμία περιπέτεια δέν μπορούν νά μᾶς χωρίσουν ἀπό τό Χριστό. Τό Χριστό Τόν χάνουμε ἐάν Τόν ἀπαρνηθοῦμε. Ἐάν σπάσουμε καί διαλύσουμε τή σχέση μας μαζί Του, ἐάν Τόν ξεριζώσουμε ἀπό τή σκέψη καί τήν καρδιά μας, ἐάν Τόν ἀπομακρύνουμε ἀπό τά ἐνδιαφέροντα καί τίς ἀγάπες μας, μόνον τότε Τόν χάνουμε.

Ἄλλά καί πάλι μποροῦμε νά Τόν ἀναζητήσουμε καί εὐκόλα νά Τόν βροῦμε, διότι ὁ Ἰησοῦς μᾶς περιμένει καί μᾶς ψάχνει σιωπηλά, ἀθόρυβα, διακριτικά καί μέ ἀπέραντη ὑπομονή.

Ἄν θέλαμε νά ποῦμε τί γιορτή εἶναι ἡ Κυριακή τῆς Ὁρθοδοξίας, θά λέγαμε πώς εἶναι ἡ γιορτή τῆς εὔρεσης τοῦ Ἰησοῦ. Τό «εὐρήκαμεν Ἰησοῦν» ἅς εἶναι ἡ ἐλπίδα καί ὁ σκοπός μας. Ὅταν τό πετύχουμε καί οἰκοδομήσουμε σταθερή σχέση μαζί Του, θά ἔχουμε πετύχει τά πάντα στή ζωή μας, σέ τούτη καί στήν ἐπόμενη. Ἀμήν.